

VĚŽNÍK

KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

Vstoupili jsme do Roku víry, který zahájil
11. října papež Benedikt XVI. v Římě ...

ROŠTÍ

Říkal, že z ní vyroste strom! Strom? Jakýpak
strom?! Roští je to, křoví a nic víc.

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Mgr. Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.

NÁZEV

3	..... slovo otce Tomáše
4	..... modlitba za dar víry / logo Roku víry
5	..... Slavnost všech svatých / plnomocné odpustky v Roce víry
5	..... Úsměvné podzimní setkání
6	..... svatá Anežka Česká a listopadová revoluce 1989
7	..... Kristus: Král, který je lidem lhotejný ... ?
7	..... co očekávat od adventu?
8	..... rozhovor s ...
9	..... biřmování
10	..... roští
12	..... Lateránská bazilika
13	..... před nebezpečím do podzemního města
14	..... obyčejně neobyčejný zážitek
15	..... zájezd / misie
16	..... pozdrav jako pohlázení
17	..... církve a stát
20	..... blahoslavený Karel Habsburský
22	..... modlitba prosebná za zemřelé / za zemřelé kněze
22	..... naši milí! / buďte silní v Pánu
23	..... potáborové dovednosti
24	..... informace

Uzávěrka příštího čísla bude 9. prosince 2012!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Jsmo na počátku listopadu, který je spojen se Slavností všech svatých a vzpomínkou na naše drahé zemřelé. Jsou to dny, které nás vedou k zamyšlení nad závěrem lidského života a také i k úžasu nad tím, kdo je člověk v očích svého Stvořitele. Krásně to vystihuje žalm č. 8, velmi doporučuji si ho v tomto období přečíst a rozjímat nad jeho slovy. Nedávno, při pohřbu mého spolubratra P. Jeronýma v Jihlavě, jsem si uvědomil, jak život je velmi křehký nezávisle na tom, jak je člověk starý. Člověk nikdy neví, kdy si nás Pán povolá k sobě na věčnost. Životním heslem P. Jeronýma byla věta, asi v tomto smyslu: „*Mám strach ze života špatně prožitého, než z krátkého.*“

Vstoupili jsme do Roku víry, který zahájil 11. října papež Benedikt XVI. v Římě při příležitosti 50. výročí zahájení 2. vatikánského koncilu. V tomto roce jsme vyzváni papežem nejen k pravidelné denní modlitbě Věřím v Boha, ale také k přemýšlení nad jejími slovy. Křesťan si nemá nechat svou víru, evangelium pro sebe, ale šířit ji dál svým životem a slovem. Jak nám říká Ježíš v evangeliu: „*Vy jste světlo světa. Město se nemůže ukrýt, leží-li na hoře. A lampa se nezažihá, aby se postavila pod kbelík, ale naopak na podstavec, takže září všem, kdo jsou v domě. Takto musí zářit vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a oslavovali vašeho Otce, jenž je v nebesích.*“ (Mt 5,14-16) Pokud chceme, aby naše víra opravdu rostla, tak nesmí být právního charakteru (musím do kostela v neděli, protože je to povin-

nost, abych neměl hřích), ale musí být založena na přátelském vztahu a lásce s Bohem. To se stane, pokud se budeme pravidelně modlit, přistupovat ke svátostem a číst Písmo svaté (alespoň v neděli) a vnímat Boha jako milujícího Otce.

Příkladem živé víry, důvěry v Boha, je nám Abrahám, který odešel ze svého rodiště a šel do země zaslíbené. Uvěřil Božím slovu, které se stalo pro něj nadějí, ač mnoha věcem nerozuměl. O jeho životě, živé víře, si můžeme přečíst v Bibli v 1. knize Mojžíšově 12.-25. kapitolu. Proto je nazván praotcem víry.

Víra je velký dar Boží a ne každému je to dáno. Děkujeme těm, kteří nám ji předali a dělejme to sami. Známe jistě někoho, kdo ve své víře zvlažněl a od Pána Boha se vzdálil. Nebudme těmi, kteří jim to stále připomínají, ale v tichu napodobujme čtyři mladíky, kteří vpustili ochrnutlého střechou domu před Ježíšem, aby ho uzdravil. Při modlitbě, mši sv. duchovně přinášíme tyto lidi, aby se jich Ježíš dotkl a uzdravil je. Zvláště účinná je modlitba rodičů za své děti.

Máme po volbách. Dopadly tak, jak dopadly, díky těm, kteří nešli volit, což bylo víc než 60% voličů. Je vidět, jaká je naše společnost. Kdo nešel volit, dal hlas levici. Svou neúčastí umožnili voličům komunistů, kteří chodí volit vždycky, aby jejich hlasy měly velkou váhu. Ale abych nebyl jenom kritikem, chci pochválit ty z vás, kteří jste byli zodpovědní, využili své volební právo a dali hlas těm, o kterých jste přesvědčeni, že jsou morální autoritou.

Pokud zapomeneme a přestaneme se vracet ke kořenům, tradicím naší víry, tzn. cítit naše národní světky, zvláště sv. Václava, Cyrila a Metoděje – účastí na mši sv. a dalších slavnostech v roce, tak skutečně mám velké obavy, jak to s křesťanstvím v naší zemi dopadne. Aby pak to nebylo, jak se říká v tomto příběhu:

„*Bohu díky,*“ říká družstevnice, „*konečně bude pršet.*“ „*Ale soudružko, víš přece, že žádný Bůh – bohudíky – není!*“ „*Jistě, soudruhu, ale co kdyby přece jen – chraň bůh – nějaký byl?*“

Mohu vám říci, že mi bylo smutno, jak málo z vás bylo v kostele na mši sv. na sv. Václava, hlavního patrona naší země. Myslím si, že je velká škoda, že naši biskupové nedali zatím tuto slavnost na úroveň neděle. Když už toto budeme podceňovat a nebudeme s tím něco dělat, tak naše víra je velmi povrchní. Evropa je založena na křesťanských základech, ale zdá se mi, že víra se z ní vytrácí. Co můžeme proto udělat, aby se tomu zabránilo? Když začneme každý sám od sebe. Otec

biskup Vojtěch v homilii při zahájení Roku víry v katedrále poukázal na dvě „křídla“ víry – vědomosti a zbožnost, jinými slovy na znalost nauky a vztah k Bohu. Obě tyto složky víry musí být v rovnováze, aby se „let“ zdařil.

Prosme v tomto Roce víry často našeho Pána slovy apoštolů: „*Pane, dej nám více víry*“, a sv. Václava – Sv. Václave, nedej zahynouti nám i budoucím.

otec Tomáš

MODLITBA ZA DAR VÍRY

*Trojediný a milosrdný Bože,
ve křtu jsi nás obdaroval velikonoční vírou,
abychom tě poznávali
a mohli žít ve společenství s Tebou
jako děti s Otcem
a mezi sebou jako bratři a sestry.
Napln' nás vděčností
za tento nevýslovný dar Tvé lásky.
Rozněcuj v nás zodpovědnost za víru,
abychom dokázali zachovat
toto vzácné dědictví otců
i ve zkouškách života
a aby se naše víra vždy shodovala s vírou Církve.
Posiluj naši víru svým slovem,
svátostmi i modlitbou,
aby rostla a byla vždy živá a činná v lásce.
Dej, aby naše víra byla vytrvalou poslušností
Tvým přikázáním,
a tak přinášela ovoce zbožnosti a lidskosti.
Pomáhej nám ji každý den vyznávat
nejen slovem, ale především skutky.
Vzbuzuj v nás ustavičně radost z víry
a dej nám sílu být svědky víry
mezi lidmi v naší společnosti.
Prosíme tě o to na přímluvu Panny Marie,
která je blahoslavená, protože uvěřila,
i svatých Cyrila a Metoděje, našich věrozvěstů.*

Amen

LOGO ROKU VÍRY

Co symbolizuje logo Roku víry?

Na první pohled v něm rozeznáváme loďku – obraz církve, která pluje ve vodách a jejímž hlavním stěžněm je kříž. Napjaté plachty spolu s křížem připomínají symbol Krista, který se v křesťanské ikonografii ustálil z počátečních písmen označení „*Jesus Hominum Salvator*“ (Ježíš – Spasitel lidstva). Za plachtovím je kruhem vyznačeno slunce, které spolu s IHS odkazuje na Eucharistii.

otec Tomáš

SLAVNOST VŠECH SVATÝCH – VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Při návštěvě hřbitova v Luhačovicích mě zaujal nápis na náhrobku s tímto textem: „*Těm, kteří v Tebe věří, Pane, život se mění, ale nekončí.*“ Ano, v těchto dnech si připomínáme Slavnost všech svatých a Vzpomínku na všechny věrné zemřelé. Zejména v tyto dny si uvědomujeme jednu velkou pravdu naší víry: s dušemi v očistci, svatými, kteří již žijí u Boha, a námi dosud žijícími tvoříme jednu církev, která je navzájem propojena. Svati nám pomáhají modlitbami a přímluvou u Boha, my pomáháme duším v očistci, abychom všichni dosáhli plnosti života u Boha a abychom byli navzájem tímto spojeni.

Církev stanovila podmínky plnomocných odpustků pro duše v očistci: 1. a 2. listopadu je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek /svátost smíření, svaté přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce/ je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbou Páně a vyznání víry. Od 1. do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek denně plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci, navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam za zemřelé.

Využijme této příležitosti, kterou nám církev nabízí. Naši zemřelí nám budou vděční a my budeme vděční jim, za vše, co pro nás s láskou vykonali a pamatují modlitbou za nás. O to bude pak radostnější setkání navzájem na věčnosti, kdy nás již nic nerozloučí.

Pavel Kovář

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY V ROCE VÍRY

Apoštolská penitenciárie ohlásila podmínky k získání plnomocných odpustků vyhlášených papežem Benediktem XVI. u příležitosti Roku víry. Od 11. října letošního roku do 24. listopadu 2013 je mohou získat věřící, kteří splní obvyklé podmínky, tedy s upřímnou lítostí vyznají hříchy ve svátosti smíření, přistoupí k eucharistii a pomodlí se na úmysl Svatého otce.

Během celého Roku víry mohou věřící získat plnomocné odpustky, když navštíví nejméně tři přednášky o Druhém vatikánském koncilu nebo Katechismu katolické církve.

Další příležitostí k získání těchto odpustků bude pouť do jedné z papežských bazilik, křesťanských katakomb, katedrálního chrámu nebo na místo k tomu zvlášť určenému místním biskupem. Tam je pak třeba zúčastnit se mše svaté nebo se alespoň zdržet k rozjímání, zakončeným modlitbou Otče náš, vyznáním víry a modlitbou k Panně Marii, apoštolům či patronům daného místa.

Ve dnech k tomu zvlášť určených místním ordinářem lze také získat odpustky na jakémkoliv sakrálním místě, kde se věřící zúčastní eucharistie či modlitby breviáře a vyzná svou víru. A konečně příležitostí k získání plnomocných odpustků v Roce víry může být též návštěva místa vlastního křtu a obnovení křestních slibů.

otec Tomáš

ÚSMĚVNÉ PODZIMNÍ SETKÁNÍ

Humor je známkou pohody a nedovedu si představit, že by měl v životě chybět. Dost často zažívám různé trapasy a veselé situace, na které rád vzpomínám. Jednu takovou perličku jsem zažil po biřmování v jedné farnosti naší diecéze: Zastavili mě starší manželé a ta paní povídá: „*Pane biskupe, že si od nás vezmete jablíčka?*“ A já říkám: „*No, ale aby vám nechyběla.*“ A ona mě potěšila větou: „*Nebojte se, nám se jich letos urodilo tolik, že je dáváme i prasatům.*“ Tak jsem si je bez obav vzal ...

Příběh z knihy brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho Aby mohlo vyrůst něco krásnějšího

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

A LISTOPADOVÁ REVOLUCE 1989

Před více než dvaceti lety, 12. listopadu 1989, dosáhla velká postava našich duchovních dějin, Anežka Česká, koruny svatosti, a pět dní poté zahájil policejní zásah proti studentské demonstraci na Národní třídě události „sametové revoluce“. Zdá se, jako by Anežčiny prosby v nebi „otevřely“ pro naši zemi cestu k návratu svobody po čtyřiceti letech útlaku.

Slavná bohoslužba na poděkování za svatořečení Anežky České ve svatovítské katedrále po Tomáškově návratu z Říma v sobotu 25. listopadu a jeho slavná věta před přeplněnou katedrálou – „*V této důležité hodině zápasu za pravdu a spravedlnost v naší zemi jsem já i katolická církev na straně národa!*“ – to byl jasný signál, že katolická církev a její představitelé stojí za „sametovou revolucí“. Z bohoslužby v pražské katedrále 25. listopadu 1989 odcházelo velké množství lidí na slavnou manifestaci na Letenskou pláň moderovanou tehdejším disidentem P. Václavem Malým. Byla to první manifestace, kterou v přímém přenosu vysílala televize.

Z toho je patrné, že události „sametové revoluce“ jsou těsně spojeny se svatořečením Anežky Přemyslovny.

Časový odstup více než dvaceti let od pádu železné opony nabízí také vhodnou příležitost k ohlédnutí zpět nejen pro společnost, ale i pro nás věřící, pro celou církev. Každá krize, i ta dnešní, má v sobě vedle mnoha negativ i výzvu ke změně, k obratu k lepšímu.

Připomeňme si ale znovu odkaz přemyslovské princezny Anežky. Jsem přesvědčen, že k nám naléhavě promlouvá i přes propast několika staletí. Byla královskou dcerou a členkou mocného a vlivného rodu. Odmítla však výhody, které jí z této nepochybně i politicky vlivné pozice plynuly, a rozhodla se dobrovolně sestoupit z lesku a přepychu do „podhradí“ a zde sloužit potřebným. Není to obecná srozumitelná výzva a cesta ke společenské obnově?

Miloslav Vlk
převzato z www.kardinal.cz

KRISTUS: KRÁL, KTERÝ JE LIDEM LHOSTEJNÝ...?

Není to tak trochu trapné, slavit svátek Krista Krále uprostřed světa, kterému je Kristus zcela lhostejný? Uprostřed světa, který sice v něm je ochoten brát křesťanství na vědomí mezi řadou dalších věcí, ale který za suverénního pána je ochoten uznat jen a jen člověka, jen a jen sebe sama?

Kdyby Ježíš byl Králem tohoto světa, kdyby jeho království bylo odtud, neměli bychom šanci. Byli bychom něčím jako folklorní spolek, byli bychom ušlechtilými opatrovateli starých tradic, kteří vědí, že svět jde jinak, ale svých tradic se nevzdávají. Kdyby byl Ježíš mocným a úspěšným králem tohoto světa, tak bychom byli zřejmě jeho vojáky, kteří by někde s někým válčili a rozšiřovali beztak pestrou paletu násilností.

Evangelium říká, že jeho království není odtud. A dějiny křesťanství a dějiny světa to dosvědčují. V tom je požehnaní a zdroj těžkostí zároveň. Protože „svět miluje, co je jeho“, a tedy to, co není ze světa, nemiluje. O tom se přesvědčovali všichni světci a mnozí křesťané v historii. Svět nemá rád to, co je cizorodé. Ale na druhé straně žádné království z tohoto světa, žádný král z tohoto světa neřeší úplně a s věčnou platností osud člověka. I ten nejlepší král se jen snaží omezit zlo a úděl člověka zlepšit. Ale přemoci zlo, na to nemá ani síly, ani schopnosti. A že by dal svůj život za své poddané, kteří ho možná ani nemají moc rádi, to čekat nemůžeme.

Ježíš je tedy podivným Králem. Nemá možnost se v tomto světě celkem nijak proslavit. Vrcholem jeho konání je, že zemře. A ti, co patří do jeho království, nejsou jeho poddanými, ale jeho bratry, královskými syny. Divné. A přece tahle „věc“ už běží téměř dva tisíce let, a i když jí mnozí už tesali náhrobní kámen a ona sama si mnohdy počínala tak, že to vypadalo, že se tím zničí, je tu stále a ve světovém měřítku vůbec nevypadá jako umírající. A kde jsme my? Jsme uvnitř v Ježíšově království, které není odtud?

otec Tomáš

zpracováno podle knihy Aleše Opatrného Stůl slova B

CO OČEKÁVAT OD ADVENTU?

Jakou představu vlastně máme před očima v době adventu? Co očekáváme, že se posléze stane v posledních dnech před svátky? Tyto otázky jsou na místě. Bez nich se nám nepodaří dobře prožít letošní čas adventní, protože kdo nemá cíl a kdo se do cíle neteší, ten se asi sotva vydá na cestu. **NEJEDNÁ SE O ŽÁDNOU SENTIMENTÁLNÍ IDYLKU.**

Pokud bychom snad nevěděli, jaký důvod vlastně máme pro svoje adventní těšení se, pak nám jich prorok Izaiáš nabízí neščetně. Mnohé obrazy z jeho vize budoucího mesiánského věku mají až poetickou kresbu: „*Levhart si lehne vedle kozlátka (...) a nemluvně sáhne rukou do skryše jedovatého hada.*“ Ale nemylme se – nejedná se o žádnou sentimentální idylku ze starých kýčovitých barvotisků. Takové vnímání Božího slova by nás nedovedlo nikam jinam než právě jen k onomu nasládlému a Boha prázdnému prožití Vánoc, jaké každoročně vidíme.

VÁNOCE: SVÁTKY O NIČEM?

Spisovatel Ludvík Vaculík ve své knize Český snář atmosféru pohanských Vánoc ironizuje: „*Vánoce, milé děti, jsou takové svátky o ničem, kdy se radujeme z hadrů a žrádla.*“ Budme těmi, kdo budou otevření duchu Hospodinově: duchu moudrosti a rozumu, duchu rady a síly, duchu poznání a zbožnosti, duchu bázně před Hospodinem.

BŮH POČÍTÁ S NAŠÍ NEMOHOUCNOSTÍ.

Příchod Božího království znamená uzdravení a naplnění lidského bytí. To, co bylo dosud vystaveno nejrůznějším úskalím a nebezpečím, mrzačeno lidským sobectvím a zraňováno hříchem, nabude znovu prvotní krásy a dokonalosti. Nemáme žádný důvod se cítit odstrčení na vedlejší kolej či frustrování vlastní nemohocností. V Božím plánu spásy se s touto skutečností počítá. Nikoliv proto, abychom složili ruce do klína, nýbrž proto, abychom neztráceli naději: Je to Bůh, jehož mocí se nám dostane vykoupení.

otec Tomáš

zpracováno podle knihy Petra Vrbackého Vzhůru k vodám

V měsíci září jsme mohli společně s našimi birmovanci přivítat v naší farnosti otce generálního vikáře Jiřího Mikuláška. Při této příležitosti jsme jej požádali o rozhovor.

1) Na začátek bych si dovolila zeptat se na Vaši práci. V čem spočívá práce generálního vikáře?

Vikář znamená zástupce, generální „ve všem“. Církevní právo říká, že generální vikář je „alter ego episcopi“ – „druhé já biskupa“. Jsem tedy statutárním zástupcem, řídím úřad biskupské kurie, navrhuji otci biskupovi změny v obsazování farností a pověřuje mě, abych uděloval svátost birmování, svěcení oltářů apod.

2) Do naší farnosti jste přijel při příležitosti udělování svátosti birmování. Pověřuje Vás touto službou otec biskup často?

Tak, aby se pokryly požadavky farností a v případě, kdy on nemůže pro jiné povinnosti nebo pro nemoc.

3) Naši společnost nedávno rozdělily názory na církevní restituce. Jak tuto problematiku vnímáte?

Jako nebezpečné a nečestné vidím to, že odpůrci restitucí vyvolávají nenávist a závist. To byla taktika komunistů od února 1948. Plakáty s rukou preláta sahající po měšci s penězi vyvolávají představu, že si prelátí namastí kapsy. I to byla snaha komunistů po únoru 1948: oddělit biskupy a kněze od prostých věřících. Nepřízná se, že jde o společný majetek a že na to doplatí právě prostí věřící, pokud nebude církvi vráceno aspoň to minimum, které nyní požaduje. Za spravedlnost se vydává to, že se věřícím nevrátí, co jim bylo ukradeno. Skandální útoky, které proběhly v parlamentě, jsou urážkou věřících!

4) Možná by naše čtenáře zajímalo, jak je brněnské biskupství připraveno na případné restituce?

Připravujeme se už dvacet let. Konkrétní kroky však není možné udělat.

5) Myslíte si, že k narovnání mezi církvemi a státem v dohledné době dojde?

Nejsem prorok. Pokud nedojde, ukáže se, že veřejné mínění ztratilo smysl a cit pro spravedlnost.

6) A na závěr mi dovolu,te, abych se zeptala na Váš dojem z dnešní slavnosti udělování svátosti birmování.

Byla to hezká rodinná slavnost.

Děkuji za rozhovor i za Vaši návštěvu naší farnosti.

- KZ -

BIŘMOVÁNÍ

foto: Petr Novotný

Po přípravě biřmovanců v neděli dne 23. září v 15 hod. – při mši sv. udělil Mons. Jiří Mikulášek, gen. vikář, svátost biřmování.

Měla jsem nabídnutý odvoz, protože do kostela sv. Kateřiny Sienské bych nedošla, je to daleko od mého domku, velice jsem se duchovně osvěžila, vzpomínala na naše sv. biřmování – se sestrou – po válce L.P. 1947. Vše bylo jiné, ale krásné...

Mezi 12 biřmovanci byla i dcerka (studentka) mého synovce. Mons. Jiří Mikulášek pěkně s biřmovanci hovořil, dotazoval se, kterého světce si zvolili a proč. Statečně odpovídali. Vždyť je známe i z přízně. Bylo také fotografování 2 fotografů /i při mši sv./ . Po skončení – ohláškách na příští týden, které přečetl náš p. farář, bylo poděkování, že v době jeho nemoci připravovali biřmovance manželé Kalčíkovi, dostali květiny a dárek. Poděkování a ukončení slovy Mons. Jiřího Mikuláška, který přijal od mladých též kytici. Poslední květiny byly s poděkováním za to, že se jim věnoval náš p. farář Tomáš Caha, po uzdravení. Kéž je tak i nadále...

Lidmila Vokřínková

foto: Petr Novotný

ROŠTÍ

Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele... Izák očima hladil obilí. Jako se jeho utahaná žena před sobotním večerem oblékla do nejhezčích šatů a celá zkrásněla, tak se země oblékla do zlatého roucha a zakryla všechno kamení a hroudy a pohupovala se před ním mladá, zralá, plodná, žádostivá. I Izák se trochu pohupoval jako ty klasy a pobrukoval si sváteční písničku, i když svátek nebyl. Pomalu došel podél klasů až tam, kde se jeho pole prudce zvedne k úpatí kopce obehnanému kamennou ohradou. Vtom se z okraje zvedl houf ptáků.

Ojjoj, i vy jedni zloději, zahrozil jim Izák. Jsou hezcí, vlastně jsou docela něžní, ale Izák si nemohl pomoci, pro něj to pořád byli darmo-

volátka zralým zrním. Bez placení samozřejmě. Jestlipak se Hospodin bude dívat? Ale nebojte se, chásko, vy hlídáte a já hlídám taky. Už brousím srp a než požnu obilí, posekám vám tam to roští, kde se zdržujete. Co to tam vlastně je?

Ovšem, hořčice, no jistě. To byl nápad. To přišel před třemi lety bratranec Mošé. Prý: „Vezmi si, zasaď to někam – nic to nepotřebuje, trochu suché hlíny. Na hořčici se dá dobře vydělat.“

A tak to zkusil. Malá, ničemná semínka se uchytila všude, i mezi kamením, nepotřebovala žádnou péči do začátku, ani hlínu nezkypril, a přesto ze škvír mezi kameny teď trčely jako prst silné stonky. A když Izák došel k nim, musel zaklonit hlavu, aby viděl vršek.

žrouti darební. Bezcílně poletují a kde se náhodou zdrží, tam se jen neustále handrkují a zanechají všechno postříkané bílými hovínky... Ale přesto je Hospodin živí, a někteří rabíni to zvlášť rádi zdůrazňují. Nu, však Hospodin ví proč.

Věděl, na co čekají. Za týden, za dva obilí dozraje, doschne a zrno bude snadné vyzobnout, vylomit z klasu. A pak si ta cháska bude cpát

Pěkně ses tady rozplevelila, života máš na rozdávání. Takhle kdyby rostla pšenice. Bodejť by se tu těm opeřencům nelíbilo. Máš to, Pane, na tom světě zvláště zařízené. Takověhle bejlí a rostete i bez vody. Křiklouni opeření poletují a žijí bez obav z budoucnosti. Ale to, co za něco opravdu stojí, to aby bojovalo o život a spíš je zázrak, když doroste a dozraje ke zdárnému cíli.

Zaseju zrno, ale co to dá dřiny, než se dá zrní rozhodit, a když vzrostou klasy, vidím, co všechno se mezi nimi uchytilo. Krásné je to na pohled, ale žije to jen tím, že to utlačuje úrodu. Koukol, vlčí mák, chrpy a čekanka bují a klasy s nimi bojují o přežití a každé vítězství těch barevných vetřelců znamená pro něj ztrátu. A vytrhat to nelze, protože bych nadělal víc škody než užítku. Proč jen to takhle je? Proč to tak, nejvyšší, dopouštíš? Anebo tím přímo sleduješ nějaký vlastní cíl, že necháš bujet všechen neřád světa a nezasáhneš, než všechno sám ukončíš? Pomluvy, zahálka, opilství, všechno roste tak snadno a jakoby samo a co to dá práce, než si člověk vyslouží dobrou pověst, důvěru druhých, lásku své ženy, než vychová děti, než vyroste ze země chleba... A tak stál a koukal s rukama v bok na roští.

Hořčice, hořčice, možná, že tě ještě nevysekám, přestože žádné bohatství z tvých větví věru nekouká. Ale nechám tě tu pro památku nebožtíka Mošeho. Toho jsem měl rád, a jestli mi ho může připomínat to křoví v rohu pole, ať si tu je. Mávl rukou a vrátil se pomalu šerem domů.

Pche, hořčice... na mysli mu vytanulo, co náhodou zaslechl před časem na ulici v Kafarnaum. Mluvil tam ten Rabi. Mluvil o svatých věcech, ale Izák ho moc neposlouchal, protože spěchal. Ale zaslechl povídání, kde hrála jakousi roli hořčice. Rabi k ní přirovnával Boží království. Pamatuje se, že tehdy jen zakroutil hlavou, protože on ten Rabi je a i vypadal jinak docela důvěryhodně. Ale když se zmínil o hořčici, musel se Izák zarazit. Mluvil o Božím království a o hořčici.

Říkal, že z ní vyroste strom! Strom? Jakýpak strom?! Roští je to, křoví a nic víc. A že se v ní schovávají ptáci, no kde se mají schovávat? Havěť jedna. Ale protože neposlouchal Rabiho souvisle, řekl si, že nemá cenu dělat závěry a navíc potřeboval koupit pro ženu nějakou vlnu a pak ještě musel pro ryby a pro motouz a pro motyku a taky ještě sháněl ty řemeny na stroj pro osla.

Chacha. Strom? Propána. No ano, proč raději nepřirovnal Boží království rovnou ke stromu? Takový dub anebo cedr třeba – silný, mocný, vidíš ho zdaleka, krásně voní, čistí vzduch. Na to se můžeš spolehnout. Takovéhle Boží království očekával Izák. To je přece Boží království, jaké všichni čekáme. To, co probudí respekt u cizáků a u pohanů, překoná všechny bouře světa...

Anebo oliva – jistě, oliva – staletí přetrvá a stále plodí, na takové Boží království čekáme! Nebo – no ano, ovšem! Vinný kmen, jak o něm mluvil Izaiáš. Izrael je Boží vinnou révou a Hospodinova vláda se přece bude uskutečňovat v něm. Ohebný a voňavý, plodný vinný kmen.

Izák věděl, že někteří rabini jsou provokatéři. Ale kdoví, neslyšel všechno, třebaš mu něco uniklo. Ale to, že řekl, že Boží království je jako hořčice, když roste, to slyšel. A to, že je hořčice strom. Jistě, to bylo přece, co ho tehdy zarazilo.

Zvedl hlavu, otočil se a zase s láskou přehlédl své krásné pole. Za týden dva tahle krása skončí, ale to křoví tam, to hořčicové roští vydrží. Jak je rozčepýřené a hele, zase se tam ti pokakaní ptáci vracejí a číhají na plody jeho práce..., na to, co vydřel z milované, suché země. Ti tu budou taky. Byli tu, ještě než přišel praotec Jozue, dokonce ještě před Jákobem a Mojžíšem, jejich předkové přežili v Noemově arše spolu se spravedlivými. Strom, jakýpak strom... kdepak...

A ačkoliv by to nahlas neřekl, on ten Rabi měl široko daleko významnou pověst, tušil, že o takové Boží království, které se krčí v rohu pole, o to by tedy věru ani moc nestál. Člověk se z něj nenají, pořádek to nezjedná. Na užitek to neproměníš, je to nepatrné a ničemné ve svých semenech a aťsi je bujně a skromně, ba dokonce velmi životaschopně, je nepatrné a ničemné pořádek.

Stále mu ale vrtal hlavou ten strom. Copak může někdo vážně tvrdit, že je stromem tráva? Jsou na světě podvodníci, kteří falšují peníze, stříbro míchají s mědí, víno ředí vodou, zmenšují míry a do zrní hází kamení. Ale když někdo vykládá o něčem, co všichni znají od dětství, že je něčím jiným, koleduje si o to, že ho budou mít za blázna. Ledaže by tím něco myslel. A s tím si Izák nevěděl rady.

Ale pak se podíval zase na své pole a zálibně si zammul rukama. A není to vlastně fuk, jak je to s tou hořčicí? Ať si roste, kde je, já dobře vím své a Boží království vyhlížím po svém a tuším, jaké má být. A do té doby než přijde... ale je to krásné pole.

Pochválen buď Hospodin, je to krásné pole.

LATERÁNSKÁ BAZILIKA

Nejstarším křesťanským chrámem v Římě je bazilika sv. Janů v Lateráně, a také chrámem hlavním, nikoli bazilika sv. Petra ve Vatikánu! Původně byla zasvěcena Nejsvětějšímu Spasiteli. Později, po několika přestavbách, dvěma Janům (sv. Janu Křtiteli a sv. Janu Evangelistovi). V prvních křesťanských stoletích v ní sídlili papežové, a proto je dodnes biskupským kostelem – katedrálou Sv. otce! Je tedy „matkou“ všech kostelů katolické církve po celém světě. Její posvěcení se slaví 9. listopadu a my při tom prožíváme radost z jejího prvenství a svou jednotu se Sv. otcem, s jeho apoštolským stolicem.

Oborný článek s fotografiemi baziliky přikládám.

Původní bazilika byla postavena za císaře Konstantina Velikého a zasvěcena sv. Janu Křtiteli a Janu Evangelistovi. Několikrát byla vypleněna barbary (například 455 Vandaly) nebo poškozena zemětřesením. Ve středověku se tu konala řada významných koncilů.

Tato stavba roku 1308 vyhořela a v roce 1360 vyhořela také nová bazilika, postavená z iniciativy papeže Klementa V. Tehdy se propadl strop baziliky a objekt začal zarůstat trávou. V době avignonského zajetí chrám pustl a podle dobového svědectví se v něm prý tehdy pásly ovce.

Po návratu papežů do Říma se začala s obnovou lateránské baziliky. V roce 1650 byla provedena barokní úprava podle Borrominiho, roku

*(Archi)bazilika Nejsvětějšího Spasitele a sv. Jana Křtitele a Jana Evangelisty, známější jako bazilika sv. Janů na Lateráně (San Giovanni in Laterano) je jednou ze čtyř římských patriarchálních bazilik a biskupským kostelem - katedrálou - Říma (uvnitř se nachází stolec -cathedra- římského biskupa, tj. papeže.) Proto je dodnes hodnostně nejvyšším kostelem v katolické církvi (nikoliv bazilika sv. Petra ve Vatikánu). Tuto skutečnost zdůrazňuje nápis *Omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput* - Matka a hlava všech kostelů Města [t.j. Říma] a světa, který lemuje vstup do atria.*

1734 dostala stavba nové průčelí, které je klenotem pozdně barokní architektury. Na jeho horní římsě stojí 15 soch 7 m vysokých uprostřed s Ježíšem Kristem a oběma svatými Jany.

V katedrále je pohřbeno šest papežů - Alexandr III., Sergius IV., Klement XII., Martin V., Inocenc III. a Lev XIII.

z Wikipedie, otevřené encyklopedie

P. Jaroslav
Sv. Kopeček

PŘED NEBEZPEČÍM DO PODZEMNÍHO MĚSTA

Turecko je stát v západní Asii a jiho-východní Evropě mezi Černým a Středoze-mným mořem. Má cca 69 mil. obyvatel. V minulosti zde bylo rozšířeno křesťanství. Nyní je náboženství muslimské z 99%.

Umíme si představit život v podzemí, jež je protkané malými chodbami? Kdysi tak žili tisíce lidí v Turecku. Jedno z takových měst se nachází v Kappadokii, která je na území střední a východní Malé Asie. Podzemní město Kaymakli má osm pater, žilo zde na tisíc lidí. Vstupní prostor patřil zvířatům. Dále zde byla společná kuchyň, sklad potravin, kostel a místnost na uchování vína.

Další prostory, kam nedopadá světlo, už se spoléhají jen na elektrické svítliny. Podzemní prostory jsou totiž tak malé, že se skoro nedá protlačit. Inu, v minulosti byli lidé mnohem menší.

Podzemní město Kaymakli patří k největším v regionu. Sestupuje se níž a prochází modlitebnou, kde je na stěně znatelný vytesaný kříž. Přes velikou kuchyni se jde do chodby, ze které se vchází do pokojů. V nejmenších pokojích žilo asi pět lidí. Vystlávali si prostor suchou trávou, aby bylo spaní pohodlnější. Zajímavé je, že nikde nejsou záchody, takže v létě zřejmě chodili ven a v zimě měli pro tyto potřeby vyhrazen prostor společný s dobytkem. V období míru trávili lidé z podzemních měst většinu času venku. Živili se chovem dobytka a drobným zemědělstvím a podzemí jim sloužilo jako úkryt. Kappadokie byla podle historiků vždy místem výbojných nájezdů, a tak s nápadem vytvořit si podzemní úkryt přišli už Chetitě šest tisíc let před Kristem. Nejobyvanějším se však podzemí stalo v době římské a byzantské, neboť zdejší region byl sídlem křesťanství a křesťané čelili častým útokům Arabů. Podzemní města byla prakticky nedobytná. Důkazem jsou několikátunové kusy kamene u každého vchodu, které se daly odvalit jen zevnitř. Tento region byl vždy bohatý na vodu. Je tu mnoho podzemních pramenů. Vodu obyvatelé uchovávali také v ná-

dobách vyrobených z kůže zvířat, i potraviny měli celoročně uskladněné v podzemí, takže pokud to bylo nutné, dokázali zde plnohodnotně žít. My si to moc představit neumíme.

O několik kilometrů dál je venkovní muzeum v městečku Göreme. Tamní klášterní komplex vytesaný do sopečných skal je dokladem toho, že Kappadokie bývala centrem prvních křesťanských komunit. Tady stával klášter. Obvyční lidé zde nežili, patřilo to kněžím. Byli to výhradně muži, kteří se neženili. Ví se však, že zde bylo i mnoho dětí. Šlo o sirotky, které kněží vychovávali. Kostely jsou plné nástěnných maleb. Starší jsou jednobarevné, ty pozdější a významnější se pyšní pestrobarevnými mozaikami svatých nebo výjevy z Ježíšova života. Procházky muzeem a okolím mohou zabrat i půl dne. Mniši věděli, jaké místo si vybrat pro své modlitby. Z mírného kopce se nabízejí neopakovatelné výhledy na zalesněné údolí i na typické kapadocké sopečné útvary.

Celkem je přítom v Kappadokii na patnáct set chrámů. Kdo ví, kolik jich ještě zůstává neobjeveno.

Jak svatý Basil Veliký tak svatý Řehoř Naziánský /památka je 2. ledna/ se oba narodili kolem roku 330 v Kappadokii. Setkali se spolu v Athénách a stali se dobrými přáteli. Po návratu vytvořili spolu s dalšími mnišské společenství a žili v něm nějaký čas pohromadě. Statečně hájili, zvláště později jako biskupové, víru v Kristovo božství proti arianům.

Pavel Kovář

OBYČEJNĚ NEOBYČEJNÝ ZÁŽITEK

Nemoc či neštěstí druhých vnímáme rozumem. Pokud jsme ale sami seřeni utrpením nebo někdo z našich milých, uvažujeme a jednáme srdcem. Klademe si otázku: „Proč zrovna já nebo on?“ Bolest, úzkost, někdy i hněv na nás dopadnou a drtí jako balvan. Nemoc často člověka změní. Najednou máme spoustu času na přemýšlení, očima dlouze hledíme na strop, ale i do svého nitra, žebříček našich životních hodnot nabývá jiných priorit. S vděčností člověk přijímá lidský dotek a vědomí, že na to není sám.

Do hospice sv. Alžběty chodí Anežka již několik let jako dobrovolná pracovnice. Pomáhá sestřičkám s večeří a ráda naslouchá nemocným. Někdy se před Anežkou otevře kniha lidského života a ona kráčí kus cesty s ním.

Středa, den jako každý jiný, spěchala Anežka za jednou pacientkou, která jí byla blízká nejen věkem, ale i svoji osobou. Měla krásné jméno – Stázička. Z dřívějšího vyprávění již Anežka znala úsek jejího života, který Stázičce zanechal jizvu na srdci. Po třicetiletém manželství se její muž zamiloval do své kolegyně a rodinu opustil. Dvě dcery ji pravidelně navštěvovaly. V tu danou středu Stázička Anežce řekla: „*Kdyby se tak otevřely dveře a on přišel aspoň na chvíli, ráda bych ho ještě jednou uviděla, vždyť víc jak čtvrt století jsme se budili každé ráno vedle sebe. Odpustila jsem mu, ale on nemá zájem,*“ smutně dodala. Těžko se pak v takové chvíli něco říká. Po chvíli, aby Anežka převedla řeč na jinou stránku, zeptala se Stázičky, jestli nemá chuť třeba na zmrzlinu. „*Ne,*“ odpověděla. „*Víš, co bych si přála? Probudit se doma, uvařit si kávu a vdechnout její vůni, dívat se otevřeným oknem do zahrady a ucítit vánek větru na tváři.*“ Anežka zatlačovala slzu. Stázička si nepřála zlatý prsten, drahý kabát či luxusní voňavku, ale jen obyčejný zážitek z každodenního života, který by byl pro ni tak vzácný, tak drahocenný, že by nešel ani vyčíslit v penězích. „*Jak málo si vážíme těchto obyčejných věcí,*“ napadlo najednou Anežku.

Když Anežka odcházela z hospice, zača-

lo sluníčko zapadat za mraky. Stáziččina slova jí stále běhala hlavou, když si vzpomněla na jednu větu, kterou kdysi četla: „*Člověk časem zapomene, jaké jsi měl oblečení, jak jsi vypadal, snad i co jsi mluvil, ale nikdy nezapomene, jak se vedle tebe cítil.*“ Vtom se najednou Anežka zastavila a zahleděla se do ulice, kterou neznala, ale něco určitého jí sem táhlo. Podívala se na název ulice – Kamenná. Vtom ze sebe vyhrkla: „*Kamenná ulice, v této ulici přeci bydlí manžel od Stázičky. Ano, vždyť mi to tolikrát vypravovala, jak se odstěhoval do Kamenné ulice a dělala si legraci z toho, že je tam všechno kamenné a že jim tam musí být jistě zima.*“ Anežce se na tváři vyloudil úsměv, když si vzpomněla na ta slova. Vtom jí to napadlo. Půjde navštívit Stáziččinu manželku a zkusí ho přemluvit k tomu, aby jí zašel do hospice navštívit.

Další týden šla Anežka do hospice navštívit Stázičku, zeptat se, jak se daří, co nového, a zda něco nepotřebuje. Když otevřela dveře jejího pokoje, málem Stázičku nepoznala. Na tváři měla šťastně rozzářený úsměv, který jí omladil o spoustu let. „*Byl tady. Můj muž, který mě opustil a nechtěl se mnou mluvit, za mnou přišel. Donesl mi tuhle krásnou květinu. Všechno jsme si řekli. Tak krásně jsme si popovídali,*“ vyhrkla na Anežku Stázička. Anežka si sedla vedle rozzářené Stázičky a nechala si vše vypravovat, jak nemohla uvěřit svým očím, když ho viděla stát ve dveřích, jak došlo ke vzájemnému odpuštění a opravdu k pravému přátelskému popovídání.

Když dlouho večer Anežka odcházela od šťastné Stázičky, začala děkovat Bohu těmito slovy: „*Děkuji Ti, Bože, že jsi mi dal sílu jít za Stáziččiným manželem. Děkuji Ti, že jsi mi dal do úst ta správná slova při našem setkání. Děkuji ti, že jsi dal sílu a odvahu mému manželovi, aby za Stázičkou šel a mohli si tak krásně všechno říci. Děkuji Ti, Bože, že jsi, že jsi stále s námi, na každém našem kroku, v každé chvíli našeho života. Díky Tobě, Bože.*“

Maruška Štrejbarová

ZÁJEZD

Přijala jsem pozvání na třetí zájezd s občanským sdružením Pomoc druhým, tentokrát s těmi, jež by nedošli u nás v Třešti k prohlídce SOU /K Valše/. Dne 4. října /svátek sv. Františka z Assisi/ jsme po svozu zvláštním autobusem odjeli od pečovatelského domu v 9 hod. dopoledne, kde nás za pěkného podzimního dne očekávaly milé dívky a doprovázely až do nejvyššího poschodí výtahem, abychom si mohli prohlédnout všichni /i na vozíčkách/ pracovní, zajímavé práce, vazby květin, na chodbách přečíst a prohlédnout fotografie, v 10 hod. byla pro nás připravena svačinka s kávou v části vel. sálu. Tam přišel mezi nás pan vedoucí a informoval o situaci a zájmech dnešní mládeže. Také vyzval k dotazům. Paní vedoucí Urbanová mu poděkovala a dívky nás obdarovaly polštářkem, zabaleny úhledně v celofánu. Kdo

si přál zakoupit vystavenou vazbu nebo polštářek, mohl si též koupit domů. Poté jsme se odebrali do arboreta, mohli se projít pěšinkami, kvetoucími podzimními trvalkami, jež se stále doplňují. Mě doprovázela milá „buclatá“ dívka Martina /tmavé pleť/ a podivovala se, že mám tak početnou rodinu. Některé kvetoucí keře jsme znali, pěstovali doma na zahrádce /zakoupeny z dovozu/. Martina byla velmi pozorná, kde na pěšinkách byly větší kameny, starala se, abych neupadla i s berlí. V 11 hod. jsme se rozloučili, poděkovali a opět se zvláštním autobusem, někteří až ke svému domu, ostatní k pečovatelskému domu, vraceli zpět. Paní Urbanová hodně fotila, tak jistě budou fotografie ve skřínce v průchodu – chodbě kina.

Lidmila Vokřínková

MISIE

K misijní neděli jsem obdržela misijní dopis z Indie, který posílá Fr. Samuel, jenž byl pověřen pomocí jako nástupce jihlavského rodáka, který vysílením končil a také pro vysoký věk. Byl to známý misionář Jan Med. Pokud jsme mohli, posílali jsme mu balíčky, vesměs co žádal pro tamní děti – pro školy, jež tam v dalekých horách buďoval, a to školní potřeby a co bylo povoleno – vděčně přijímali a učil je modlit se za dárce...

Drazí přátelé, zbožné přání v Pánu!

S pocitem vážné povinnosti píší tento dopis, abych s Vámi sdílel práci v misiích. Práce v různých centrech pokračují a péče o potřeby lidí jim svěřených. Ve všech centrech je ve službě několik misionářů, nesou své úkoly s odpovědností a pastorační péčí. Tyto práce jsou posilovány lidskou vírou skrze katechizaci, vesnické mše, cestování do vzdálených vesnic, hodinami katechizmu ve školách

– a v Nedělní škole, vzděláváním, v pastorační a soucitné práci pro staré a nemocné. Obyčejní lidé přicházejí do misionářských center pro všechny jejich potřeby. Pro vesničany v kterýkoliv čas je doba příhodná. Přicházejí pro modlitbu, žádají o pomoc, o transport nemocných do nemocnic a chtějí řešit jejich problémy, pro nás je nesnadné říci ne, protože oni přicházejí pěšky, jdou celé hodiny, aby došli k této misii.

I my dnes pokračujeme ve zkouškách, dřívějších některých myšlenkách života misionářů. Některé odlehle vesnice musíme procházet celé hodiny pěšky. Stezky stoupají skrze strmé kopce. A když jste jednou ve vesnici, je tam mnoho práce, na kterou je potřeba se podívat. První věc je připravit je na zповěď a pak na sv. přijímání. Stále je volání k nemocným. Je všeobecná víra mezi nimi, že nemoc je od zlého. Kdykoliv je někdo nemocen, je to proto, žei božové se na něj zlobili. Takže mají obětovat duchům, aby je usmířili. Místo toho je misionáři vzdělávají správnou péči a léky – medicínou. Misionáři mají kurs první pomoci a medicíny box. V něm nosíme léčiva pro běžné nemoci. To se vždy osvědčilo jako života záchranný box. Proto mnoho vesničanů očekává příchod misionářů do jejich vesnice. Oni přicházejí se všemi jejich potížemi a nemocemi. Jako Ježíš, my přinášíme na jeho misií uzdravování, lásku a svolání dobrých zpráv. Pokračujeme ve vyučování hygieně, čistotě jejich vesnic, domovů a okolí. Radost a pocit štěstí je evidentní. Lidé jsou nadšeni a rádi přijímají dobré zprávy a instrukce. Chtějí se učit více o Slově Božím, svátostech a způsobu života.

Protože většina misionářů nemluví jejich dialektem, byla představena nová iniciativa. Vesničané sami budou evangelizatory. Vesnici bude

navštěvovat a povzbuzovat jiná vesnice s připravenými promluvkami, chorály a sdílením. Toto na oplátku bude v jiné vesnici v příštím měsíci pro jejich apoštolát. Ano, efekt je pozitivní. Proto zkušenost víry pro obě vesnice je vítána. Stejně jako my sdílíme tyto misijní zkušenosti, my prosíme vás, naše starší a vůdci ve víře, abyste pokračovali a asistovali nám ve víře a hmotné podpoře. Misijní stanice upřímně žádá Vaši pomoc, co se týká léčiv, finanční podpory, vzdělávání /školení/ mladých lidí z vesnic, tréninkových programů pro víru a životní dovednosti – odbornosti pro život.

Modlíme se za Vás všechny jednoduchými modlitbami vesnických lidí. Děkujeme Bohu za Dar víry, který přišel prostřednictvím evropských misionářů. Pamatujeme na misionáře, kteří pro nás namáhavě pracovali. Pravidelně navštěvujeme jejich hroby věřice, že i oni jsou s námi i po smrti. Pamatujeme na všechny přátele a dobrodince, kteří sdílejí život s misii misionáři. Děkujeme Vám, modlíme se za Vás, slavíme mši sv. na úmysl našich dobrodinců. Modlíme se, ať dobrý Pán a nebeská přímluva Blahoslavené Matky Marie a sv. Jana Bosca pokračuje v žehnání Vám všem.

Je mnoho těch, kteří mohou a chtějí pomáhat misii. Můžete rozšířit misionářské volání těm, kteří se zajímají a chtějí pomoci tím, že nám dáte jejich adresu s jejich souhlasem /svolením/.

Budu v České republice od 20. do 25. listopadu 2012. Navštívím některé přátele a dobrodince.

Váš v Kristu Fr. Samuel

Lidmila Vokřínková
(přeložil zeť)

POZDRAV JAKO POHLAZENÍ...

V Brně jsem se krátce seznámila s paní Marií z Valašska po druhém setkání MSKA – Moravskoslezské křesťanské akademie. První byla v Olomouci /přítelkyně Marie musela odjet, aby se s vlakovým spojením dostala zavčas domů k rodině, dcera je provdána v jižních Čechách/. Avšak přes Dialog, jež vydává MSKA, jsme se sblížily a tak mi občas poslala k svátkům pozdrav z Valašska i z cest. Poslední dopis mi oznamoval, že pojedje k dceři a že se na dvě hodiny u mě zastaví. Bylo to velmi pěkné, a když uplynuly, řekla, že přijede zeť, a když odjížděl, pozdravil: S PÁNEM BOHEM. Viděla jsem ho poprvé a odjeli.

Lidmila Vokřínková

CÍRKVE A STÁT DESÁTERO MÝTŮ A FAKTA

Mnohaletá veřejná diskuse o vyrovnání vztahu mezi církvemi a státem stále více ztrácí svou racionální podstatu, vyhrocuje se a nabývá na emocionálnosti. Fakta jsou stále častěji nahražována mýty a prostor pro racionální argumentaci se zmenšuje. Pokusme se shrnout neustále opakované mýty a postavme proti nim nezpochybnitelná fakta:

1. mýtus: Navracený majetek v hodnotě 134 miliard korun je nepřiměřeně vysoký.

O vyrovnání vztahů mezi církvemi a státem se jedná od poloviny 90. let. Navracení církevního majetku bylo od počátku nezbytnou součástí vyrovnání. Po odmítnutí církevních asignací byl církevní majetek považován za hlavní zdroj financování církví a náboženských společností v situaci, kdy státní rozpočet přestane financovat duchovenské aktivity církve (platy duchovních a příspěvek na provoz ústředí). Na vymezení a ocenění původního církevního majetku spolupracovalo ministerstvo kultury s ministerstvem financí a ministerstvem zemědělství na základě podkladů od církví a náboženských společností. Tyto podklady a metodika ocenění byly v roce 2008 kontrolovány a verifikovány renomovanou mezinárodní poradenskou firmou Ernst & Young. Pokud by se měla hodnota navraceného církevního majetku změnit, je nezbytné kvalifikovaně říci, v čem

byla metodika stanovení hodnoty nesprávná, co je třeba změnit a jak nově stanovit hodnotu majetkové podstaty vyrovnání vztahu mezi církvemi a státem.

2. mýtus: Majetek určený církevnímu vyrovnání církvím nepatřil.

Církevní majetek zahrnutý do návrhu vyrovnání představuje pouze majetek církví (farností, diecézí), řádů a náboženských společností registrovaný v pozemkových knihách a zabraný státem po 25. únoru 1948. Je nepochybné, že tento majetek k rozhodnému datu církvím a jejich subjektům nepochybně patřil.

3. mýtus: Církev budou vyrovnáním zvýhodněny proti restituentům.

Na rozdíl od restituentů bude církvím vrácen pouze majetek, který je v držení státu, konkrétně Pozemkového fondu a Lesů České republiky. Bývalý církevní majetek ve vlastnictví obcí, krajů a všech právnických a fyzických osob zůstane nedotčen. Církevní vyrovnání se netýká náhrady za živý a mrtvý inventář, který restituenti obdrželi. Zákon o půdě, podle kterého byla provedena restituce majetku fyzických osob, určoval naturální restituci i v případech, kdy původní majetek nemohl být ze zákonných důvodů vydán. Tomu

odpovídalo i „ocenění“ majetku, aby náhradní naturální restituce mohla být vůbec uskutečněna. Srovnávání restitucí s církevním vyrovnáním je nemožné z metodických důvodů. Na rozdíl od restituentů nebudou moci církev žádat o náhradu majetku v naturální formě. Namísto toho jim má být vyplacena adekvátní finanční náhrada. Církev tedy nejsou zvýhodněny oproti restituentům, spíše naopak.

4. mýtus: Majetek se bude vracet v nejméně vhodném období ekonomické recese.

Systematická diskuse o církevním vyrovnání byla zahájena vládou Miloše Zemana v letech 1998 - 2002. Ministr kultury tehdejší sociálně demokratické vlády Pavel Dostál ustanovil komisi pro narovnání vztahů mezi církvemi a státem. Hodnota majetkového vyrovnání, s níž se pracovalo v roce 2000, činila 100 miliard korun. Tato suma vloni odpovídala částce 131 mld. Kč v cenách roku 2011. Na konci letošního roku při očekávané roční míře inflace 2,9% by činila 134,556 mld. Kč! Byla by tedy o 556 milionů vyšší než částka, kterou nyní předkládá vláda České republiky! V roce 2008 skončilo desetileté období hospodářské expanze, které bylo vystřídáno obdobím hospodářského poklesu vyvolaného světovou finanční a dluhovou krizí. Po něm přišla hospodářská recese, která nás prozatím sužuje. Makroekonomická predikce Ministerstva financí ČR odhaduje v příštím roce 1% reálný růst s výhledem 1,9% na rok 2014 a 2,7% pro rok 2015. Hospodářské oživení se začíná blížit i k nám. Navíc navrácené zdevastované církevní budovy budou vyžadovat nemalé investice pro jejich záchranu nebo jiné užití. Církevní vyrovnání tak pro naši ekonomiku může představovat významný pro-růstový impuls.

5. mýtus: Finanční vyrovnání s církvemi destabilizuje náš státní rozpočet.

V žádném případě. Vždyť dodatečné výdaje ve výši 1,97 mld. Kč ročně představují pouze 0,17% plánovaných rozpočtových výdajů letošního roku.

Přestože vyplácení státního příspěvku církvím v rámci církevního vyrovnání skončí za 17 let, tak už v 15. roce vydá státní rozpočet

na církev méně než by musel vydat, pokud by k církevnímu vyrovnání nedošlo. Po 30 letech, v roce 2043, zmizí položka církev z výdajů státního rozpočtu. V roce 2055 se vyrovnají celkové náklady na církev a církevní vyrovnání od roku 2013 s rozpočtovými výdaji na církev, pokud by k vyrovnání nedošlo. V roce 2062, 50 let od církevního vyrovnání, bude kumulovaná rozpočtová úspora díky jeho přijetí 28,63 mld. Kč v cenách roku 2011 ve srovnání se stavem, že by k vyrovnání nedošlo. Po ukončení splátek finančního vyrovnání v roce 2043 bude rozpočtová úspora následujícího roku zvýšená o daně z církevního majetku, resp. daně z jeho výnosů činit 3,8 mld. Kč a s rostoucími výnosy z církevního majetku by se měla v následujících letech zvyšovat.

6. mýtus: Navrácený církevní majetek bude z velké části patřit Vatikánu.

Oprávněnými osobami pro navrácení majetku budou farnosti, řády, kongregace, diecéze a další instituce registrované v České republice. Tyto právnické osoby budou mít plné dispoziční právo k majetku. Rozhodování o použití výnosů z majetku bude zcela v jejich kompetenci. Schválení Vatikánu podléhá pouze zcizení (prodej) majetku římskokatolické církve, jehož cena převyšuje 1,5 milionu eur. Jedná se o kontrolní mechanismus římskokatolické církve, který má zabránit defraudaci velkých rozměrů. Z tržby za prodaný církevní majetek stejně jako z jeho výnosů se Vatikánu nic neodvádí.

7. mýtus: Majetek dostanou preláti na úkor potřebných.

Církev provozují sociální zařízení, v nichž pečují o zdravotně postižené, staré a opuštěné spoluobčany v nouzi. Provozují charitativní činnost doma i v zahraničí. Zkušenosti ze zemí, kde se taková veřejně prospěšná činnost kontinuálně rozvíjela v době, kdy u nás vládl komunismus, ukazují, že církve v komplexu svých sociálních aktivit nemají alternativu. Například u našich sousedů se církve staly robustním nástrojem pomoci občanům v nouzi, který efektivně doplňuje státní systém sociální péče. Je pravděpodobné, že výnosy z navráceného církevního majetku pomo-

hou zvýšit úroveň sociální a specifické zdravotní péče v naší společnosti.

8. mýtus: Církve se stanou bohatými korporacemi s mocenskými ambicemi.

Církve budou muset během 30 let nahradit roční příjmy ze státního rozpočtu ve výši 1,5 mld. Kč. Nemohou to učinit jiným způsobem než prostřednictvím výnosů z navráceného nemovitého a finančního majetku. S tímto majetkem musí podnikat tak, aby roční výnosy za 30 let dosáhly nejméně 1,5 mld. Kč v současných cenách. Vzhledem ke stavu, struktuře a dislokaci tohoto majetku se jedná o obtížný úkol. Jeho naplňování neumožní církvím využívat navrácený majetek neproduktivně a neefektivně. Ztráty z hospodaření či jiné majetkové újmy by církvím znesnadnily zachování současné úrovně jejich výdajů v budoucnu, zvláště však po roce 2043, kdy skončí vyplácení vyrovnávacího příspěvku. Vyhnout se bolestným výdajovým škrtům či bankrotu znamená odpovědné a efektivní hospodaření spojené s pečlivým zvažováním navyšování neproduktivních výdajů. Na ně si budou muset církve předem vydělat! Současná situace církví a navrhovaný způsob církevního vyrovnání téměř vylučují jiné použití výnosů z navráceného majetku než pro vlastní provoz a klíčové činnosti, jež zabezpečují církev po celém světě. Navíc je po kvalitní sociální a zdravotní péči, vzdělávání, kultuře a zlepšení stavu většiny církevních architektonických památek v naší zemi dlouhodobě neuspokojená vysoká poptávka, na niž veřejné rozpočtové zdroje už dávno nestačí.

9. mýtus: Církve nebudou umět s navráceným majetkem dobře hospodařit.

Stav majetku k navrácení církvím je ve většině případů takový, že horší už snad být ani nemůže. To je výsledek déle než šedesátileté státní správy. V době znárodnění byl tento majetek funkční a ve velmi dobrém stavu. Vedle církevních vlastníků se o něj dlouhodobě starali patroni, kteří byli po roce 1948 rovněž vyvlastněni. Budovy k navrácení na sebe často upozorňují svou opuštěností a žalostným stavem. Ruiny, v něž se mnohé budovy přeměnily, jsou památkem nedobrého hospoda-

ření se „všelidovým“ majetkem, resp. stále viditelným produktem komunistické a státní majetkové správy. Církve, pokud nebudou moci nemovitosti přímo využívat, je podobně jako jiní soukromí vlastníci pronajmou k produktivním účelům, aby se mohly podílet na ekonomických výnosech z nich.

10. mýtus: Církevní restituce jsou nespravedlivé.

Nejde o restituce. Obsahem pojmu restituce je navrácení do původního stavu. V případě církevního majetku restitucí nelze provést, neboť mezi znárodněným majetkem a jeho současným stavem a strukturou je nesrovnatelný rozdíl. 44% původního majetku je nenávratně ztraceno a 56% majetku se vrátí ve stavu odlišném, než jak byl církvím bez náhrady zabaven. V původním rozsahu nelze obnovit patronáty zaniklé znárodněním majetku patronů. Legitimitost navrácení církevního majetku se opírá rovněž o rozhodnutí Ústavního soudu ČR. Je zřejmé, že minulé majetkové a hospodářské poměry nelze obnovit v původní podobě. Proto návrh zákona řeší především budoucí vztahy sekulárního demokratického státu a církví. Státu odpadne povinnost financovat duchovenské aktivity církví ze státního rozpočtu. Z daní nevěřících nebudou hrazeny mzdy duchovních, jejich pojištění jako státních zaměstnanců, platy církevních zaměstnanců a další náklady na provoz církví. Rozpočtové prostředky bude možno použít k účelu, s nímž se bude ztotožňovat větší část společnosti. Náklady na duchovenské aktivity budou církve hradit z vlastních zdrojů. Stále kladená otázka „Kdo na koho doplácí?“ ztratí v souvislosti s církvemi smysl. Zatímco nekonečné diskuse o církevním majetku naši společnost dlouhá léta rozdělovaly, tak je značně pravděpodobné, že „vyrovnání“ spojené s dobrým hospodařením s církevním majetkem nesoucím výnosy, z nichž se budou státu platit daně, umožní církvím zvýšit rozsah a kvalitu poskytované sociální péče, zdravotnictví, vzdělání, kultury a charity. Prospěch z toho budou mít věřící i nevěřící, což nepochybně přispěje k větší společenské harmonii v naší zemi.

otec Tomáš

Zdroj: Tiskové středisko ČBK

KAREL HABSBURSKÝ

ČÁST II.

Bohužel snahy o federalizaci Rakouska-Uherska (=přeměna na federální státy se samostatnými vládami) přišly příliš pozdě. Ve snahách proměnit stát na federaci narážel císař na silný odpor Maďarů, kteří chtěli zachovat uherskou část státu v původní podobě. Karlův manifest z 16. října 1918 o vzniku národních států byl upřímnou snahou o záchranu monarchie. Přišel ale příliš pozdě, neboť vítězné mocnosti první světové války již o budoucnosti Evropy rozhodly. Díky Karlovi postoji a pokornému přijetí všech událostí – císař za žádnou cenu nechtěl pro zachování monarchie použít vojska a násilí – vděčíme za pokojný průběh vzniku Československa a dalších států.

O tom, že Karel chtěl zlepšit i každo-

denní životní podmínky obyvatel Rakouska-Uherska, svědčí i jeho aktivita v oblasti sociální a zdravotní. Vycházel zde z pozic sociálního katolického smýšlení a vždy mu byly cizí extrémní liberalismu i kolektivismu. Císař osobně dohlížel na vytváření a zavádění těchto nových opatření. V lednu 1917 došlo ke zvýšení nemocenského pojištění, byla dána větší ochrana matkám a nerozozencům. V prosinci 1917 je založeno ministerstvo sociální péče. V červenci 1918 došlo k založení ministerstva zdravotnictví. Bylo to první ministerstvo zdravotnictví v západním světě a zabývalo se vším, co se týkalo zdraví a hygieny obyvatelstva, dohlíželo mj. i na praktické a dětské lékařství a řízení veřejných nemocnic.

Rodinný a soukromý život císaře Karla

Karel Habsburský se narodil 17. srpna 1887 na zámku Persenbeug v Dolním Rakousku. Císař František Josef I. byl jeho prastrýcem. 21. října 1911 se oženil s princeznou Zitou Parmskou-Burgundskou. Před první světovou válkou pobýval se svojí ženou Zitou v Brandýse nad Labem, kde sloužil u vojenské posádky. Na tato léta vzpomínal jako na velmi šťastná. Během deseti let šťastného a vzorného manželství bylo Karlovi a Zitě darováno osm dětí. Po rozpadu Rakouska-Uherska byl Karel nucen vzdát se faktické vlády. Jako zodpovědný věřící panovník však odmítl abdikovat a s rodinou odjíždí do exilu do Švýcarska. Jako panovník se v roce 1921 neúspěšně pokusil o návrat na maďarský trůn. Poté byl vypovězen do exilu na ostrov Madeira. Zde se bohužel dostal s rodinou do hmotného nedostatku. Jeho soukromý majetek v Rakousku i ostatních zemích (i Československu) byl totiž zabaven. Nástupnické státy včetně Československa se sice mezinárodní smlouvou zavázaly vyplácet císaři rentu, tuto

dohodu však záměrně nedodržely. Kvůli nedostatku financí se Karlova rodina musela ubytovat v domě, který je vlhký a nedá se v zimě dostatečně vytápat. Karlova žena Zita nesla všechna tato příkoří se svým manželem a byla mu nejbližší oporou. Bohužel zde císař také onemocněl zápallem plic a na Bílou sobotu 1. dubna 1922 ve věku 34 let zemřel. Před smrtí odpustil všem, kdo se proti němu provinili.

Císař Karel byl pochován v kostele Nossa Senhora do Monte ve městě Funchal na ostrově Madeira.

Karel jako křesťan a křesťanský panovník

Již od dětství byl Karel ovlivňován příkladem své matky, arcivévodkyně Marie Josefy, která chodila každý den na mši a svého syna brala s sebou. Po celý život se Karel snažil každodenně účastnit mše svaté. Již v dětství vyrostla v Karlovi velká láska k Nejsvětější Svátosti a k Božskému Srdci Ježíšovu. Světlo ke všem důležitým rozhodnutím hledal v modlitbě. O tom svědčí i vzpomínka jeho syna Otty, který na svého otce vzpomínal takto: „*Viděl jsem ho, jak se modlí při mši, a byl jsem překvapen jeho zbožností, která z něho přímo vyzařovala. Svět pro něj neexistoval, hovořil s Bohem...*“ I císařovna Zita byla svojí zbožností a pokorou oporou jak císaři, tak celé rodině. Víra byla pro císařský manželský pár základem a pramenem posily v jejich nelehkém životním poslání. I samotné manželství Karla a Zity bylo svědectvím hluboké víry. Britský plukovník Strutt, který s Karlem a Zitou roku 1919 prožíval nejtěžší dobu jejich života, si do svého deníku poznamenal: „*Nemůžeme si představit pár lidí, kteří by se měli více rádi a byli si více věrni.*“ A na konci jejich společné cesty Karol své ženě těsně před smrtí řekl: „*...v náručí Spasitele ty a já a naše milované děti. Tolik tě miluji.*“

Jako věřící panovník a člověk si byl Karel vědom své zodpovědnosti. To dokládají i další slova jeho syna Otty: „*Každý večer hluboce zpytoval svědomí, jako by se připravoval ke zpovědi.*“

Dne 3. října 2004 byl Karel papežem Janem Pavlem II. blahověřen ze tří důvodů: pro svou touhu po míru, pro sociální opatření, která zavedl, a pro osobní zbožnost. Motto Karlova života bylo to, co opakoval i na smrtelném lůžku:

„Vždy a ve všem je mým úsilím poznat co nejjištěji Boží vůli a následovat ji co nejdokonaleji.“

Význam osobnosti Karla Habsburského

Císaři Karlovi i po rozpadu Rakouska-Uherska ležel na srdci osud národů, kterým jako panovník vládl. Jeho politickou vizí byla Podunajská konfederace – svazek států, jejichž základem by bylo Rakouské císařství, Maďarské království, České země a království Chorvatů. Do velké míry dokázal císař Karel odhadnout neblahý vývoj střední Evropy ve 20. století. Velmi dobře toto téma zhodnotil historik Jean Sévillia: „*Jednou z Karlových vůdčích myšlenek byla existence společného osudu národů střední Evropy. Předpokládal důsledky zhroutení monarchie: politické rozdrobení Podunají, které ještě více povzbudí chut velkého německého souseda, jenž zůstal navzdory porážce z roku 1918 mocný, a vytvoří vhodné předpolí pro šíření komunismu z Ruska. Dějiny mu následně dají za pravdu. Německo postupně pohltí Rakousko, Československo a Polsko, a až se na troskách Třetí říše komunismus zmocní střední Evropy a Balkánu, podunajské národy změní pána, ale zůstanou otroky. Nechtěly už Habsburky, jejich říši nazvaly „žalářem národů“, tak dostanou Hitlera a Stalina. A bude třeba čekat na konec 80. let, aby se do této oblasti vrátila svoboda.*“

Spisovatel Anatole France o císaři Karlovi napsal: „**Císař Karel je jediný slušný člověk, jenž se sám postavil do čela armády, ač byl spíše jako světec a nikdo mu nenaslouchal. Upřímně toužil po míru, a proto byl opovrhován celým světem. Byla zde veliká šance, která však byla promarněna.**“

Zdroj:

Sévillia, Jean: Poslední císař Karel Rakouský. Praha 2010.

Pernes, Jiří: Poslední Habsburkové. Karel, Zita, Otto a snahy o záchranu císařského trůnu. Brno 1999.

http://www.vatican.va/news_services/liturgy/saints/ns_lit_doc_20041003_charles-austria_cs.html

<http://www.christnet.cz/magazin/clanek.asp?clanek=3746>

Mgr. Petra Dolská

MODLITBA PROSEBNÁ ZA ZEMŘELÉ

*Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh
v nějž doufám.*

Pane, dej mi odvalu vyrovnat se se ztrátou bytosti, kterou jsem miloval(a).

Při pohledu zpět na všechny ty roky našeho společně prožitého života, se mi zdá, že jedna část zemřela i ve mně. Pomoz mi, abych žil(a) dál s vědomím, že láska neumírá, a děkoval(a) Ti za dobrý život, poctivě žitý.

Ačkoliv si už nemůžeme nic říct, ať na něj (na ni) stále pamatuji v modlitbě.

Pane Ježíši, uveď do svého světla naše zemřelé, kteří nám odcházeli s nadějí na vzkříšení. Dej jim věčný pokoj.

Amen

ZA ZEMŘELÉ KNĚZE

Bože, tys povolal kněze do své služby a učinil z nich pastýře našich duší.

Prosím za všechny zemřelé kněze, kteří mě za svého života přiváděli k Tobě.

Vyslyš modlitbu mou a dej jim v nebi blaženost s tvými apoštolý.

Amen

NAŠI MILÍ!

Z celého srdce vám všem děkujeme za vaše slova útěchy v našem zármutku i za modlitby, ty jsou naší posilou!

Díky!!

*Anděl Strážný ať vás chrání!!!
Olga s dětmi*

BUĎTE SILNÍ V PÁNU

(Ef 6,10-18)

Konrád Mieth

Rád bych byl silný, velmi silný.

Silní mi imponují.

Všude se prosadí.

Všeho dosáhnou.

To, co si umíní, se jim většinou podaří.

Jejich síla téměř neubývá.

Mají dobré rezervy.

Druzí je uznávají.

I já bych chtěl být uznáván.

Silní zdolávají snadno překážky,

i když s nasazením všech sil.

*A na cestách leží tak mnoho překážek,
i na mých cestách.*

*Často mám chuť to vzdát,
beztak na svou cestu nestačím.*

Proto bych rád byl silnější.

*Ale od té doby, co znám Ježíše Krista,
mám zkušenosti s jeho silou.*

On je mocnější než já.

Je silnější než všichni silní.

Tak se začínám učit něčemu novému:

BUĎTE SILNÍ V PÁNU!

Odhaluji tajemství jeho síly:

Je u něho pravda, ale nikdy bez lásky.

Má pro mě dobrou zprávu: Pokoj!

Dává mi znovu naději: nic není bezvýchodné.

*U něho nacházím záchranu,
záchranu před sebou samým,
před svými touhami a požadavky.*

Už netoužím být silný.

*Smím počítat ve své slabosti s jeho silou.
Moje úsilí nachází novou řeč: řeč modlitby.*

Odhaluji tajemství jeho síly:

*Je to jeho bezmocnost, která mě vede,
jeho láska, jeho trpělivost.*

*Teď žasnou nad tím,
jak silný mohu být s tak malými silami.*

*Tak rád bych byl silný,
ale už jinak.*

*Ne v loktech, ale v lásce, v trpělivosti,
silný v Ježíši Kristu.*

pro Věžník vybrala **O. Hrbková**

CENTRUM
PRO RODINU
A SOCIÁLNÍ PÉČI

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA MANŽELŮ

Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně zve manžele na duchovní obnovu do Vranova u Brna. Víkendové setkání v Duchovním centru svatého Františka z Pully nabízí manželům bez ohledu na délku manželství příležitost podstoupit od denních starostí, společně se ztišit, zamyslet se nad vztahy k nejbližším a pohlédnout na své manželství z Boží perspektivy.

Termín adventní obnovy: 30.11. – 1.12. 2012

Téma: „Rodina jako obraz Nejsvětější Trojice“

Lektor: P. Pavel Kafka

Cena: 1.650,- Kč/pár (pokoj se soc. zařízením + strava)

Kontakt: www.crsp.cz (záložka *Mladí, partneři, manželé – Duchovní programy*); tel. 542 217 464 (recepce Centra pro rodinu a sociální péči)

Vzhledem k termínu obnovy zasílejte prosím přihlášky co nejdříve, počet míst je omezen.

DIÁŘ OTCE TOMÁŠE

- 4.11. dušičková pobožnost na hřbitově
15:00 Třešť
- 10.11. 18:00 Jezdovice - poutní mše sv.
- 11.11. 08:00 Růžená
10:00 a 18:00 Třešť
- poutní mše sv. u sv. Martina

Od 12.11. změna času ranních mší sv. na 8:30 a večerních na 17:30.

- 24.11. Luka nad Jihlavou - setkání mládeže
- 30.11. výroba adventních věnců
- 2.12. zahájení adventu v Třešti
- 7.12. 17:30 mše sv. v Třešti ze Slavnosti Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu
- 9.12. 15:00 mikulášská besídka v kostele sv. Kateřiny
- 12.12. 15:00-17:30 předvánoční zpovídání v Třešti
- 13.12. 16:45-18:00 předvánoční zpovídání v Růžené
- 14.12. 15:00-17:30 předvánoční zpovídání v Třešti
- 14.12. 15:00-18:15 možnost si zakoupit náboženskou literaturu (sv. Kateřina)
- 15.12. 09:00-12:00 vánoční dílny na faře
- 21.12. 17:30 mše sv. při svíčkách

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

Křty

Třešť: Štěpán Jiří Staněk
Markéta Marie Bambulová

Růžená: Adam Svoboda
Adéla Halíková

Kostelec: Laura Anna Dubnová

Pohřby

Kostelec: Marie Adamová
Třešť: Bohumila Feldmanová
Jarmila Kadeřábková

Růžená: Ludmila Duničková

Svatby

Třešť: Zdeněk Brychta a Jana Brychtová
(roz. Marešová) – konvalidace

Biřmování

Třešť: svátost přijalo 12 biřmovanců